

Moord op de pater

Colofon

ISBN: 978 90 8954 734 7

1e druk 2015

© 2015, Vincense Lelieveld

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Alle rechten voorbehouden aan Brenda Mimpfen

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Het schilderij op de omslag is speciaal voor dit boek gemaakt door
de Noord-Nederlandse kunstschilder Kees Thijn

www.keesthijn.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

THRILLER

Moord op de pater

Vincense Lelieveld

Inhoud

1.	De bijeenkomst	7
2.	De ontdekking	24
3.	Adoptie	30
4.	Afscheid van Daniëlle	48
5.	In het klooster	57
6.	De achtervolging	68
7.	Een raadselachtige verdwijning	80
8.	Nicole Timmer	84
9.	De vlucht	92
10.	De zoektocht	100
11.	Hulp van Kumba	108
12.	De visser	125
13.	Het weerzien	129
14.	Een onverwacht geschenk	142
15.	De rekening van de vrijheid	152
	Verantwoording	175

De bijeenkomst

Nicole legt de laatste hand aan de levensgrote pop die ze aan het maken is. In een winkel voor feestartikelen heeft zij een goedkope pruik op de kop getikt in de kleur die haar eigen haarkleur dicht benadert. Zij knipt het nephaar van de pruik op lengte en past de pruik op het bolvormig gevulde kussensloop. Dan propt ze de uiteinden in de halsopening van haar gevulde pyjamajasje. ‘Zo, nu de benen van de pyjamabroek nog opvullen, de dikke sokken er onder aan vastspelden en de lappenpop is helemaal klaar’, mompelt ze voldaan. Het moet er perfect uitzien. Grinnikend houdt ze het geheel op een afstandje en ze knikt goedkeurend naar het resultaat. ‘Diep onder de dekens geschoven, zal het lijken of ik in bed lig.’ Ze doet de gordijnen dicht en het kleine nachtlampje aan. ‘Als mijn moeder zoals gewoonlijk een kijkje om de deur komt nemen om goedenacht te wensen, zal het er net echt uitzien.’ Deze truc heeft ze ooit in een film gezien. Tevreden zakt ze op haar knieën voor het bed en stopt de lappenpop er voorlopig onder. Dan gaat ze terug naar de woonkamer waar haar ouders naar een spannende film zitten te kijken. Nicole kan haar aandacht niet bij de film houden en gaat overdreven zitten geeuwen. ‘Ik vind er niks aan’, zegt ze. ‘Ik ga naar bed, ik heb slaap.’ Haar ouders kijken haar verbaasd aan. Meestal is ze niet naar bed te krijgen als er een late film op televisie is. Nicole probeert met overdreven geeuwen haar ouders

slaperig te krijgen, maar het lukt niet. Ze zegt ‘welterusten’ en gaat naar haar kamer. Met kleren en al kruipt ze diep onder de dekens en luistert gespannen naar de geluiden in huis.

Graag wil ze naar de bijeenkomst van vrienden, maar haar ouders mogen er niets van weten. Zij zullen het nooit goedvinden, daar is ze zeker van. Nicole moet proberen om ongezien uit het huis te sluipen. Haar vrienden houden spannende bijeenkomsten: midden in de nacht verzamelen zij zich in een donker bos dicht bij de muur van het nabijgelegen klooster. Zij hebben haar precies uitgelegd hoe ze ernaartoe moet komen. Het groepje jongelui komt daar één keer in de maand bij elkaar. Het is een soort hangplek en ze doen er heel geheimzinnig over, want er wordt ook geblowd. ‘Iedereen brengt wat mee; de ene een paar flesjes bier of een zak chips en om de beurt brengt iemand een paar joints mee’, had Jochem tegen haar gezegd. Nicole heeft niets om mee te nemen. Er is wel een zak chips in huis, maar die kan ze niet zomaar meenemen naar haar kamer. Dat zou te veel opvallen, want ze eet nooit chips op haar kamer en ze houdt niet van kruimels in haar bed en op de vloer. Hoe zou ze bovendien moeten verklaren dat ze in haar eentje zo’n grote zak chips heeft opgegeten? Omdat haar vader geen bier drinkt, is er ook geen bier in huis en kan ze geen blikje of flesje uit de koelkast achteroverdrukken. Ze gaat voor het eerst naar de bijeenkomst en is heel nieuwsgierig wat daar allemaal gaat gebeuren. Een volgende keer zal ze zich beter kunnen voorbereiden. Haar beste vriendje,

die er regelmatig heen gaat, heeft haar uitgenodigd. Hij heeft haar erg nieuwsgierig gemaakt met zijn geheimzinnige verhalen. Gespannen wacht ze tot haar ouders naar bed gaan. Meestal gaan zij heel laat naar bed. Deze keer komt dat heel lastig uit. Het zou gemakkelijker zijn als haar ouders vroeger naar bed zouden gaan, want als ze eenmaal slapen, snurken ze zo hard dat je het tot in de gang kunt horen. Dan is het eenvoudig om ongezien het huis uit te glippen. Nu heeft ze nog de kans om dat te doen, want laatst hoorde ze haar vader praten over het aanbrengen van een alarminstallatie in en om het huis. ‘De criminelen worden steeds brutaler,’ vond hij. ‘Ik ga alarm op de deuren en ramen zetten.’ Gelukkig is dat nog niet gebeurd. Dit is mijn laatste kans, denkt Nicole. Eindelijk hoort ze het gerammel van kopjes, wat betekent dat haar vader in de keuken met de afwasmachine bezig is. Dit is het teken dat haar ouders naar bed gaan. Vlug glijdt ze uit haar bed; heel zachtjes zet ze de deur op een kier en luistert oplettend. Het lijkt er nu echt op dat haar ouders aanstalten maken om te gaan slapen. Voor alle zekerheid kijkt ze vanaf de slaapkamerdeur nog een keer naar haar bed om te zien of de gevulde pyjama-pop die ze eronder geschoven heeft niet zichtbaar is. Die mag niet ontdekt worden. Ze geeft hem nog een duwtje zodat hij verder naar achteren schuift, onzichtbaar vanaf deze gezichtshoek. Met haar kleren aan kruipt ze terug in bed. Diep onder de dekens gelegen doet ze net of ze slaapt. Niet lang daarna opent haar moeder de deur op een kier en fluistert zachtjes: ‘Welterusten.’ Nicole houdt

zich stil en moet moeite doen om haar ademhaling regelmatig te laten lijken. Zo blijft ze liggen tot haar moeder de deur weer dicht heeft gedaan. Nog een tiental minuten wacht ze. Dan haalt ze snel de pop onder het bed vandaan en legt hem in dezelfde houding in het bed, zoals zij lag toen haar moeder om de hoek van de deur keek. Het moet lijken alsof zij zelf in bed ligt, voor het geval dat haar moeder nog eens terug mocht komen. Eigenlijk komt haar moeder nooit voor een tweede keer, maar voor alle zekerheid heeft Nicole toch maar de pop gemaakt. Ze wordt steeds nerveuzer, want het is al laat en de tijd begint te dringen. ‘Precies om twaalf uur wacht ik op je bij de parkeerplaats aan de rand van het bos. Dan hoef je dat donkere stuk door het bos niet alleen te gaan’, had haar vriendje gezegd. Ongeduldig wacht ze nog een kwartiertje en luistert of ze gesnurk of enig ander geluid hoort. Het blijft stil. Ze kijkt op het verlichte klokje en ziet dat ze niet langer kan wachten. Het is intussen tien voor twaalf geworden. Met kloppend hart sluipt ze op haar tenen naar de achterdeur, die in de bijkeuken is. Zo zachtjes mogelijk draait ze de sleutel om en sluit hem weer even zacht achter zich. Ze stopt de sleutel diep in haar jaszak en doet de ritssluiting zorgvuldig dicht. De sleutel mag niet kwijtraken. Stel je voor dat ze haar ouders midden in de nacht wakker moet maken om haar weer binnen te laten. Zij zouden raar opkijken en diep teleurgesteld zijn in haar stiekeme gedrag en haar verbieden om er ‘s nachts nog eens heen te gaan. Ze weet dat de deur van het fietsenschuurtje piept en daarom heeft

ze haar fiets al van tevoren buiten, uit het zicht, tegen de garagemuur gezet. Zachtjes loopt ze ermee het tuinpad af. Dan springt ze haastig op haar fiets en zet de vaart erin. Hijgend komt ze bij de parkeerplaats aan waar haar vrienden ongeduldig staan te wachten. Ze zijn met zijn vijven. Jochem is haar pas verworven vriendje. Verder zijn er haar vriendin Rachelle met haar vriendje Arend en nog een jongen en een meisje die ze niet van naam kent.

‘Je bent laat’, zegt Jochem. ‘We dachten dat je niet meer zou komen.’

‘Het was moeilijk om ongezien het huis uit te komen, mijn ouders gingen zo laat naar bed’, verontschuldigt ze zich.

Het is een perfect gekozen nacht. De maan schijnt helder. Het groepje jongelui fietst het dorp uit. Een kwartiertje later komen ze bij een grote parkeerplaats en vandaaruit slaan ze een bospad in en volgen het slingerende pad. Bij een donkere bocht stappen ze af en lopen een stukje door dicht kreupelhout. Het is moeilijk om de fiets erdoorheen te sleuren, daarom verstoppen ze hier hun fietsen onder een paar ruige struiken en lopen verder naar een open plek, dicht bij de kloostermuur. Het ziet er heel romantisch uit. De ruime open plek baadt in het maanlicht. De anderen hebben kans gezien om badlakens mee te brengen en leggen die op de grond. Zelf is ze vergeten om iets mee te nemen waarop ze kan zitten. Daarover heeft Jochem niets gezegd. Op zijn badlaken is plaats voor twee personen en ze kruipen dicht bij elkaar. Het

wordt al snel gezellig als het bier tevoorschijn komt. Het blikje gaat rond en ieder neemt een flinke slok. Nicole drinkt voor de eerste keer bier, ze vindt het niet lekker maar doet dapper mee. De anderen lachen om de rare gezichten die ze trekt. Dan vraagt haar vriendin Rachelle aan Jochem of hij de joints heeft meegebracht. Hij knikt geheimzinnig. ‘Jazeker, ik heb er twee, want ons groepje wordt steeds groter.’ Nicole kijkt gespannen toe hoe Jochem de joint aansteekt en met een paar flinke trekken het branden op gang brengt. Dan geeft hij de joint aan de volgende door. Nicole heeft goed gekeken hoe ze het moet doen, maar zij inhaleert te krachtig en stikt bijna in een hoestbui. De anderen barsten in lachen uit en kloppen haar op de rug. ‘Langzaam inhaleren’, herhaalt Jochem en hij doet het nog eens extra voor. Nicole vraagt aan de anderen of zij geen moeilijkheden hadden om zo laat nog van huis te kunnen gaan.

‘Mijn ouders gaan één keer in de maand naar de schouwburg en blijven dan bij vrienden borrelen’, zegt de jongen die Ronald blijkt te heten. ‘Rond twee uur zijn ze meestal terug en dan zijn ze zo aangeschoten dat ze niet eens zouden merken dat ik niet in mijn bed lig. Ze doen de deur op een kiertje open en mompelen wat, maar kijken niet eens naar binnen.’

‘Je zou dan beter voor alle zekerheid, net als ik, zo’n pop in bed kunnen leggen’, zegt Nicole en iedereen schatert het uit als zij vertelt hoe ze de pop gemaakt heeft. ‘Zo’n pop heb ik niet nodig’, zegt Ronald. ‘Ik moet zorgen dat ik rond twee uur weer binnen ben. Tot nu toe is dat altijd

gelukt. We moeten dus wel op de tijd letten', en hij kijkt vragend rond. 'Ik zal de volgende keer een kookwekker meenemen', giechelt zijn vriendin, die Romeiny heet. Ook zij heeft niet veel problemen. 'Ik zeg gewoon dat ik bij een vriendin ga logeren. Ik logeer daar wel vaker. Haar ouders zijn vaak voor zaken op reis en de oma die daar in huis woont is stokdoof. Mijn vriendin vindt het helemaal niet erg als ik af en toe een laat uitstapje maak. Zij is een echte slaapkop en heeft geen zin om midden in de nacht mee op pad te gaan.'

Arend, het vriendje van Rachelle, vertelt dat hij in een grote bungalow woont en dat zijn slaapkamer in een zijvleugel ligt, zodat hij heel gemakkelijk zachtjes door het raam naar buiten kan klimmen en ongezien weg kan glijpen. 'Mijn ouders gaan vroeg naar bed, want zij moeten allebei vroeg opstaan om naar hun werk te gaan.' Van Rachelle, haar vriendin, weet ze het wel. Haar vader is overleden en haar moeder is verpleegster die de nachtdiensten in het ziekenhuis doet. Zij moet op haar jongere zus passen, maar die kan best een paar uurtjes alleen blijven. Haar zusje slaapt heel vast en merkt nooit dat Rachelle wel eens midden in de nacht weggaat.

Van Jochem weet ze eigenlijk niet veel. Hij zit bij haar in de klas, 2 vwo. Hij is een knappe jongen en heel intelligent. Alle meisjes kijken onverholen naar hem. Het maakt haar trots dat hij juist haar heeft gevraagd. Op een dag in de lunchpauze zat ze gebogen over haar wiskundehuiswerk. Het waren moeilijke vraagstukken en ze moest steeds haar aantekeningen, die ze in de les had ge-

maakt, erbij halen. Met een sombere blik zat ze ernaar te staren toen Jochem aan haar tafel kwam zitten. ‘Wil het niet goed lukken met het huiswerk?’, vroeg hij. Verlegen knikte ze. ‘Ik ken de formules nog niet uit mijn hoofd, het kost veel tijd om ze er steeds bij te pakken.’

‘Waarom maak je dat huiswerk nu al, daar heb je vanavond toch nog tijd genoeg voor?’

‘Vanavond komt er een spannende film op tv en ik wil mijn huiswerk afhebben voordat die begint.’

Hij knikte begrijpend. ‘Zal ik je even helpen?’, bood hij aan. Hier had ze niet op durven hopen. Jochem pakte haar boek en werkschrift en regel voor regel gaf hij uitleg en schreef de oplossingen voor haar op. Telkens knikte ze enthousiast als hij vroeg of ze het snapte. Ze durfde niet te zeggen dat het voor haar te vlug ging, want ze wilde niet dom overkomen. Twee keer per week kregen ze wiskundeles en steeds op die dagen, in de pauze, hielp Jochem haar met haar huiswerk. Als ze wat tijd over hadden, kletsten ze gezellig met elkaar en op een keer vertelde Jochem over zijn mysterieuze nachtelijke avonturen. Nieuwsgierig geworden bleef ze doorvragen, tot hij vroeg of ze er ook een keer bij wilde zijn en zo was ze hierin verzeild geraakt.

Nietsvermoedend van de duistere gedaante in hun nabijheid wordt de stemming steeds vrolijker en al snel is de tweede joint aan de beurt.

Vanuit een donkere plaats achter hen worden ze ongemerkt geobserveerd. Het is een pater. Hij staat er al een

hele tijd. Hij komt daar wel vaker. Het is hem al heel lang bekend dat er regelmatig, midden in de nacht, een groepje jongeren naar de open plek in het bos komt. Hij is nieuwsgierig waarom die jongeren daar 's nachts naartoe komen en wat ze daar uitspoken. Daarom gaat hij 's nachts het bos in om de jongeren gade te slaan en hij heeft ontdekt dat ze daar ongeveer één keer in de maand samenkomen. Als het regent, gaat hij het bos niet in. Het spoor van zijn natte pij zou te veel opvallen als hij naar zijn cel in het klooster terug moet sluipen en het risico zit erin dat hij op dat moment toevallig een pater of broeder tegenkomt die naar de wc gaat en die zich verbaasd zal afvragen hoe deze medepater aan zo'n doorweekte pij komt.

In zijn jeugd, voordat hij in het klooster ging, was hij een volgzame jongen geweest. Hij had geen bezwaar gemaakt toen zijn ouders voor hem hadden beslist dat hij in het klooster moest gaan, omdat zij een studie voor hem niet konden betalen. Hij was nog jong en wist eigenlijk weinig van de buitenwereld. Na zijn proefperiode in het klooster probeerde hij zijn studie buiten het klooster voort te zetten, want hij wilde veearts worden. Door de hoge studiekosten kon hij die studie niet afmaken en ging hij toch maar weer terug naar het klooster. Na zijn eeuwige gelofte bleef hij over de buitenwereld nadenken en kon zijn nieuwsgierigheid niet in bedwang houden. Het had hem ertoe gebracht om, 's avonds laat, door de kleine nooduitgang in de kloostermuur naar buiten te gaan. Hij wilde weten hoe het er in de werkelijke wereld, buiten

de muren van het klooster, aan toe ging. Hij las daarover zoveel mogelijk in de krant die in de recreatiezaal aanwezig was. Vader Abt bepaalde vooraf wat er wel en niet gelezen mocht worden en knipte er zoveel informatie uit dat de krant vaak met flarden aan elkaar hing. Het was daardoor niet erg uitnodigend om die krant te lezen. Het maakte hem alleen maar nog nieuwsgieriger. Daardoor ging hij regelmatig in het donker buiten de muren, op verkenning uit. Het was streng verboden om je buiten de muren van het klooster te begeven. Het kleine poortje in de muur diende als nooduitgang voor als er brand uitbrak en zo konden ze dan ook water uit de omringende gracht halen. Eenmaal pater kon hij het kloosterleven niet meer verlaten. Hij had zijn eeuwige gelofte afgelegd en wist dat hij niet meer terug kon. Dus schikte hij zich in de hem toebedeelde taak: de verzorging van de dieren op de kloosterboerderij.

Helaas kan hij nog steeds niet de drang onderdrukken om regelmatig een kijkje in de buitenwereld te nemen. Door het nooddeurtje, dat aan de binnenkant vergrendeld is, gaat hij buiten de muren van het klooster. Er is een smalle grasstrook tussen de muur en de gracht. Om aan de overkant van de gracht te kunnen komen, heeft hij een ladder in het hoge gras verborgen. Die is lang genoeg om over het water van de gracht te leggen. Als hij in het midden is buigt de ladder een beetje door, daarom trekt hij van tevoren zijn sandalen uit en tilt zijn habijt hoog op. Alleen zo kan hij vrijwel droog naar de overkant in

het bos komen. Daar doet hij zijn sandalen weer aan en verdwijnt tussen de bomen het bos in. Hij is er al zo vaak geweest dat hij de weg naar de open plek in het bos blindelings kent en hij weet inmiddels hoe hij zo geluidloos mogelijk over het mos en het bladerentapijt kan lopen.

Ook nu is hij weer aanwezig. Op de donkere plek, in zijn donkere pij en met de puntige zwarte kap ver over zijn hoofd en gezicht getrokken, is hij vrijwel onzichtbaar voor het groepje jongelui. Hij heeft heel dichtbij kunnen komen. In de schaduw van de bomen staat hij naar het tafereel te gluren. Ze zijn zo luidruchtig dat ze het geluid van de knappende takjes onder zijn sandalen niet hebben gehoord. De pater leunt ontspannen tegen een boom en vestigt zijn aandacht op de meisjes. Verwonderd ziet hij dat er een nieuw meisje bij de groep is. Die andere jongelui heeft hij al eens eerder gezien, maar dit meisje nog niet. Hij blijft naar haar staren. Het maanlicht valt op haar lieve gezichtje en geeft het een zilveren glans. Ze lijkt op een engel, denkt hij melancholiek. Hij is onaangenaam verrast als hij merkt dat hij opgewonden raakt en voelt dat zijn penis stijf wordt. Deze kan ongeremd groeien, want hij heeft geen onderbroek aan onder zijn habijt. Het zweet breekt hem uit. Het bloed bonkt door zijn aderen. Dit wil hij niet. Hij leunt tegen de boom en probeert te kalmeren. Ga terug naar het klooster, gonst het in zijn hoofd. Heel voorzichtig, voetje voor voetje, schuifelt hij naar de achterkant van de boom om ongezien weg te kunnen komen. Maar het is al te laat. Hij schrikt als hij ziet dat de jongelui aanstalten maken om

weg te gaan en hij kan niet meer wegsluipen; dan zouden ze hem ontdekken. Hij drukt zich stevig tegen de boom aan, in de hoop dat hij niet zichtbaar is. Duidelijk hoort hij het meisje zeggen: ‘Wacht op mij bij de fietsen, ik moet nodig plassen, ik ga daar even tussen de bomen zitten.’

Terwijl het groepje wat sloom en lacherig naar de fietsen loopt, ziet hij dat het meisje zijn kant op komt lopen. Een lichte paniek overvalt hem. Vlak bij hem schuift het meisje haar slipje omlaag en hurkt neer om te gaan plassen. Verstijfd van schrik blijft hij doodstil staan, ze heeft hem niet gezien. Hij probeert zijn ogen dicht te doen zodat het maanlicht de glinstering van zijn ogen niet kan weerkaatsen. Maar het lukt hem niet zijn ogen te sluiten, gefascineerd staart hij naar het gehurkte meisje. Zijn penis blijft opzwellen en hij verliest de totale controle als hij zijn penis langs de ruwe stof van zijn habijt voelt groeien. Golven met lustgevoelens jagen door zijn lijf, hij voelt het bloed in zijn oren suizen. Hij krijgt een waas voor zijn ogen en buiten zinnen is hij opeens alle controle kwijt. Gedreven door een onbeheersbare drang springt hij plotseling boven op het meisje. Nicole valt achterover. Ze wil gillen, maar het lukt haar niet, want met de mouw van zijn habijt drukt hij haar neus en mond dicht. De dikke, ruwe stof bemoeilijkt haar om adem te halen. Ze worstelt om weg te komen, maar het lukt haar niet, het lichaam van de monnik drukt zwaar op haar. Zij voelt hem ongeremd en ruw bij haar binnendringen. Razend van genot blijft hij doorstoten tot hij kreunend klaarkomt.

Dan dringt de roepende stem van Jochem tot hem door. ‘Nicole, waar blijf je?’

De monnik trekt zich uit het meisje terug en in een staat van bewustzijnsvernaauwing sluipt hij schichtig tussen de bomen door, terug naar de ladder die nog over de gracht ligt. Hij neemt niet de tijd om zijn sandalen uit te doen. Hij trekt zijn pij een stukje op en bekommert zich niet over zijn natte voeten en de natte sandalen. Aan de andere kant gekomen, haalt hij snel de ladder naar zich toe en gooit hem in het hoge gras naast het poortje. Niemand kan nu over het water bij het poortje komen. Automatisch handelend gaat hij door het poortje en vergrendelt het deurtje aan de binnenkant. Met een snelle beweging veegt hij het water van de natte sandalen af en met de wijde mouwen van zijn habijt dept hij de blote voeten in de sandalen droog en haast zich naar zijn cel terug.

Nicole krabbelt versuft overeind. Ze snakt naar adem en kan niet geloven wat haar is overkomen, maar de pijn tussen haar benen geeft aan dat het echt gebeurd is. Wankelend haalt ze haar slipje omhoog en loopt Jochem tegemoet. ‘Waar bleef je nou?’, vraagt Jochem ongeduldig. ‘Ik werd door een monnik tegen de grond gedrukt en ik ben verkracht,’ roept ze vertwijfeld, als ze weer op adem is gekomen. Maar de anderen schieten in de lach. Ze zijn allemaal een beetje dizzy geworden en praten lijsig. ‘Zo, die joint heeft een rare uitwerking bij jou, maar dat geeft niet hoor, wij zien ook wel eens spoken na het roken’, giechelen ze verder.

Nicole is verward en tranen van pijn lopen over haar

wangen. De anderen merken het niet, want de maan is achter de wolken verdwenen en stilletjes, ieder met zijn eigen gedachten, fietsen ze naar het dorp terug. Door de pijn kan Nicole hen moeilijk bijhouden en ze raakt achter. Bij de eerste huizen van het dorp aangekomen, gaat ieder zijn eigen weg. Bij haar huis aangekomen, zet Nicole zachtjes haar fiets tegen de muur van de garage en zoekt naar de sleutel in de zak van haar jas. Trillend steekt ze hem in het slot. Het is doodstil in huis. Gelukkig zijn haar ouders in een diepe slaap en ongezien bereikt ze haar kamer en valt op haar bed. Dan voelt zij de pyjamapop die ze zo zorgvuldig in haar bed had gelegd. Woedend trekt ze de lappenpop onder de dekens vandaan en pulkt hem uit elkaar. De spullen waarmee ze hem opgevuld had, gooit ze op een hoop op de bodem van haar kledingkast. Ze is in shocktoestand en vraagt zich af of een zogenoemde ‘bad trip’ van een joint zo echt kan lijken, maar de schrijnende pijn en de bloedvlekken in haar slipje zeggen haar dat het echt gebeurd is. Misselijk en uitgeput gaat ze zich wassen. Met fris, koel water probeert ze het branderige gevoel tussen haar benen te verminderen en dan valt zij in een onrustige slaap. De volgende morgen kan ze door de pijn niet opstaan om naar school te gaan. Haar schaamstreek is pijnlijk en gezwollen. Koel water verzacht de pijn en net als ze weer in bed is gekropen, komt haar moeder vragen waarom ze nog niet klaar is voor school. Die ziet meteen dat Nicole er bleekjes uitziet. ‘Blijf maar lekker in bed, je hebt waarschijnlijk een griepje opgelopen. Ik zal je ziek melden op school en